

LIT.: F. Vukić, Penezić i Rogina—30 do 30, Zagreb 1991. — Z. Maković, Solid void, ČIP, 1994, 3—4. J. M. M.

PENIĆ, Dujam, kipar (Split, 29. VII. 1889 — Zagreb, 28. X. 1946). Počeo je klesati u radionicama splitskih klesara; nastavio izobrazbu u Zanatskoj školi, a potom na Akademiji u Veneciji. Nezadovoljan akademskim metodama, radi kod tal. kipara A. Ferraronija. God. 1910. sudjeluje na izložbi društva »Medulić« u Zagrebu, potom na Međunarodnoj izložbi 1911. u Rimu i na izložbi jugosl. umjetnika društva »Lade« 1912. u Beogradu. U Beču, Ateni, Münchenu, Parizu, Londonu i Madridu upoznaje se s djelima ant. i renesansne umjetnosti. U potrazi za poslom putuje u New York, gdje stječe ugled dobrog portretista i kipara (1914—20). Radio je u ateljeu kipara J. Davidsona. Nekoliko puta izlaže u New Yorku i drugim gradovima SAD. God. 1920. vraća se u Split, gdje samostalno izlaže 1923. God. 1924—32. živi u Parizu, izlaže u Salon d'automne i Société nationale des beaux arts. Muzej Jeu de paume otkupljuje njegovu skulpturu *Djevojački torzo*. Samostalnu izložbu priredio je u Galeriji Bernheim-Jeune 1929. God. 1932. vraća se u Split gdje samostalno izlaže 1933. Pomagao je I. Meštroviću prigodom izrade skulptura u kamenu. God. 1936. seli u Zagreb, gdje radi kao nastavnik crtanja i samostalno izlaže 1937/38.

Poslije prvih realističnih portreta (*Glava djevojčice*, 1910) u Americi prihvaća secesijski stil, u kojemu ostvaruje zanimljive reljefe i skulpture (*Ekstaza*, 1919; *Ženski torzo*, 1919). Na povratku u Europu zanosi se antikom i radi pod utjecajem klasičke (*Moja majka*, 1921; *Glava djeteta*, 1922; *Ženski torzo*, 1927). U posljednjim godinama impresionistički modelira skice za kompoziciju s većim brojem likova (*Molitva čovječanstva*, 1930).

LIT.: C. Morro, Dujam Penic, La Revue moderne des arts et de la vie (Paris), 10. XII. 1926. — A. Pascal-Levis, Dujam Penic, Les artistes d'aujourd'hui (Paris), 1. VII. 1929. — K. Parkes, The Greek Form-Sense: The Work of Dujam Penic, Apollo (London), 1931, 13. — A. V. Mihičić, Dujam Penic, Obzor, 8. II. 1937. — D. Keckemet, Dujam Penic, Zagreb 1976. D. Kt.

PENIĆ, Ivo, arhitekt (Split, 25. VI. 1925). Diplomirao je na Akademiji u Zagrebu 1950. Bavi se skulpturom, umj. oblikovanjem i scenografijom; projektirao izložbene paviljone (Jugoslavija, Grčka, Poljska, Švedska, Italija, Belgija, Francuska, Njemačka). Od 1959. živi u Bruxellesu. U svojim studijskim projektima (opera u Madridu, 1964) zastupa ideje konstruktivnoga prožimanja arhitekture, skulpture i dizajna u novim prostornim odnosima. Autor scenografija za balet *U ogledalu antagonizma* (K. Stockhausen) i *Tiranija zvijezda* (Xenakis). Samostalno je izlagao u Zagrebu (1952, 1956, 1958) i Bruxellesu (1972, 1973, 1974).

LIT.: A. Vanvooren, Ivo Penic, Actualité des arts (Bruxelles), 1973, 10. — G. Luigi, Architecture, Neuf (Bruxelles), 1974, 48. D. Kt.

PERAST, lijevo: Bujovićeva palača, desno: pročelje crkve Sv. Marka

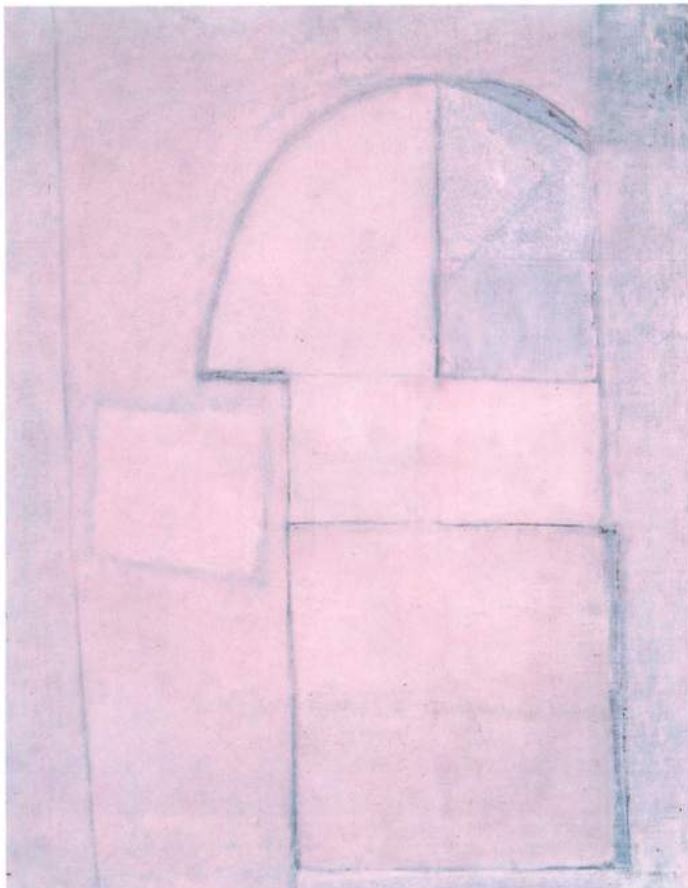

D. PENIĆ, *Glava djeteta*. Split, Galerija umjetnina

PERAK, Dragica, arhitektica (Stubička Kaniža kraj Donje Stubice, 29. III. 1917). Diplomirala arhitekturu na Tehničkom fakultetu u Zagrebu 1941. Projektirala je poslovne, zdravstvene i školske zgrade: zdravstvena stanica (1960), upravna zgrada »Kemoboje« (1962), Omladinski hotel (1962), robna kuća »Tekstilprometa« (1968) — sve u Zagrebu, škola u Metkoviću (1955). Izvela nekoliko uspješnih adaptacija i rekonstrukcija (hoteli »Intercontinental«, »Palace« i »Internacional« u Zagrebu). Na natječajima je dobila više prvih nagrada: za osnovne škole u Kičevu (1950) i Kraljevu (1951), Dom invalida (1950) i hotel (s A. Ulrichom) u Skoplju te za stambeni neboder u Zagrebu (1964). T. Pl.

PERAST, gradić u Boki kotorskoj. Naselje u sr. vijeku, pri kraju XVI. st. postaje općina, oslobađa se jurisdikcije grada Kotora i počinje samostalan

LJ. PERČINLIĆ, Slika VIII/65.

razvoj. Snažan uspon Perasta u XVII. i XVIII. st. vezan je uz pomorstvo. Iz toga su se doba očuvale mnogobrojne građevine, od kojih neke pripadaju među najvrednije spomenike-barokne arhitekture na I obali Jadrana. Posebno se ističe Bujovićeva palača, građena po projektu venec. graditelja Giovannija Fonte iz 1693, koja ima prizemlje i dva kata u jednostavnu

prostornome rasporedu. Na pročelju, okrenutu prema moru, u prizemlju je izbočen arkadni trijem, iznad kojega je terasa ogradena kamenom balustradom. Palača je monumentalna, dobro proporcionirana. Okviri otvora su nenametljivo obrađeni, kamena rustika odmjereno naglašena. Također je vrijedna ruševna palača porodice Zmajević, tzv. Biskupija, s monumentalnim baroknim ulazom i stubištem. U lođi su sasvim izbljeđjele freske T. Kokolje, koji je naslikao i fresku u kućnoj kapeli. Uz palaču je mauzolej-kapelica obitelji Zmajević, uz koji stoji istaknuti barokni zvonik (niz slika *Otajstva krunice* u mauzoleju pripisuje se T. Kokolji). Među baroknim se građevinama ističu Balovićeva palača i palača Smekia. U gradu se očuvalo više kuća peraštanskih pomorskih kapetana, na kojima su vrsno obrađeni kameni balkoni i okviri otvora; na nekima je u prvoj pol. XVIII. st. radio graditelj I. Katičić.

Grad ima nekoliko crkava iz doba baroka, od kojih je najveća župna crkva. Najprije je 1691. podignut barokni zvonik po nacrtu venec. arhitekta Giuseppea Beatija (graditelj je, prema natpisu, bio Ivan Krstitelj Škarpa s Hvara). Od crkve je izgrađena samo apside; očuvan je drveni model projekta crkve koji se također pripisuje G. Beatiju. U crkvi Sv. Ane nad gradom je freska s potpisom T. Kokolje, čije se slike čuvaju i u samostanu Sv. Antuna. U crkvi Sv. Nikole srebrno je raspelo pripisano Tizianu Aspettiju (Venecija XVI. st.). — U Zavičajnome muzeju (palača Bujović) skupljeni su različiti predmeti iz prošlosti, među kojima se ističe nekoliko portreta uglednih Peraštana. U zgradi stare pomorske škole, u kojoj su učili pitomci Petra Velikoga, nalazi se muzej vezan za domaću pomorsku tradiciju. — Ispred Perasta nalaze s dva otočića. Jedan je prirodan, na njemu se nalazi benediktinski samostan s crkvom Sv. Jurja; drugi je nastao nasipanjem zemlje a na njemu je barokna crkva → *Gospa od Škrpjela*.

LIT.: N. Luković, Boka Kotorska, Kotor 1953. — I. Zdravković, Bujovićeva palata u Perastu i njena restauracija, Anali — Dubrovnik, 1956. — Horvat — Matejčić — Prijatelj, Barok. R.

PERCAN, Renato, slikar i grafičar (Trget kraj Labina, 29. X. 1936). Diplomirao na Akademiji u Zagrebu 1966 (A. Kinert). Živi u Medulinu. U svojim crtežima i grafikama polazi od figuralnih, organskih elemenata i gradi maštovite forme snažne ekspresivnosti (*Ikarova iluzija*, 1978; *Nedovršena Apokalipsa*, 1980; *Danteov krug*, 1985). U narativnim kompozicijama živom i preciznom linijom postiže dramatičan slikarski učinak. Ilustrirao je zbirke pjesama *Put k mramoru* M. Sinčića (1968) i *Tijesna zemlja* M. Balote (1983). Bavi se primijenjenom grafikom. — Samostalno je izlagao u Puli, Novome Sadu, Rovinju, Labinu, Rijeci, Opatiji, Somboru, Dubrovniku, Buzetu, Poreču, Grazu i Milanu.

LIT.: R. Degni, Renato Percan (katalog), Milano 1978. — V. Ekl, 10 istarskih umjetnika (katalog), Zagreb 1985. Ž. Sa.

PERČIĆ, Vinko, kolekcionar (Hrvatski Majur kraj Subotice, 20. II. 1911 — Subotica, 24. XI. 1989). Studirao je medicinu u Grazu i Parizu, diplomirao u Grazu 1937. Radio je u Gradskoj bolnici u Subotici gdje je otvorio i privatnu liječničku ordinaciju. Od 1936. bavio se skupljanjem umjetnina. Svoju vrijednu zbirku poklonio je 1989. gradu Zagrebu. Ona sadrži djela istaknutih hrv. slikara XIX. i XX. st. (V. Bukovac, M. Cl. Crnčić, V. Becić, O. Herman, Lj. Babić, M. Trepše, M. Uzelac, K. Hegedušić, V. Filakovac, F. Kulmer, I. Rabuzin, I. Generalić) te kipara I. Meštrovića, F. Kršinića i O. Nemona, potom djela eur. majstora XVI—XX. st. (A. Dürer, F. Goya, H. Matisse, H. Moore), zbirku modernoga madž. slikarstva, slike srp. umjetnika XIX. i XX. st. te zbirku portreta samoga donatora.

LIT.: V. Zlamalik, Umjetnine iz donacije dr. Vinka Perčića (katalog), Zagreb 1989. — Isti, Donacija na »putujućoj izložbi«. Uz godišnjicu smrti donatora dr. Vinka Perčića, Profil, 1991. V. Fo.

PERČIĆ-ČALOGOVIĆ, Iva, povjesničarka umjetnosti i konzervatorica (Zagreb, 14. XI. 1918). Povijest umjetnosti studirala u Beču (1937/38), potom u Zagrebu gdje je diplomirala 1946. i doktorirala 1966. (*Ikonografija srednjovjekovnih istarskih fresaka*). Bila je konzervatorica u Regionalnome zavodu za zaštitu spomenika u Rijeci od njegova osnutka (1951—73. ravnateljica Zavoda) te redovna profesorica na Pedagoškome fakultetu u Rijeci (1981—86) za ikonologiju i umjetnost sr. vijeka. Istraživala je poglavito zidno slikarstvo Istre.

BIBL.: Rad zadarskog graditelja i kipara Jurja Dimitrova u Rijeci, Prilozi — Dalmacija, 1954; Konzervatorski radovi u Istri i Hrvatskom primorju od 1955. do 1958, Zbornik zaštite spomenika kulture (Beograd), 1959, 10; Legenda o hodočasnici Sv. Jakova na zidnim slikarijama u Barbanu, Peristil, 1962, 5; Zidno slikarstvo Istre (katalog), Zagreb 1963; Ikonografija Vincenta iz Kastva, Bulletin IAZU, 1977, 1; Legenda o martiriju Sv. Pelagija na freskama stancije Silić, Jadranski zbornik, 1982—85, 12. V. Fo.

P. PERIĆ, Žaljarice. Zagreb, Moderna galerija